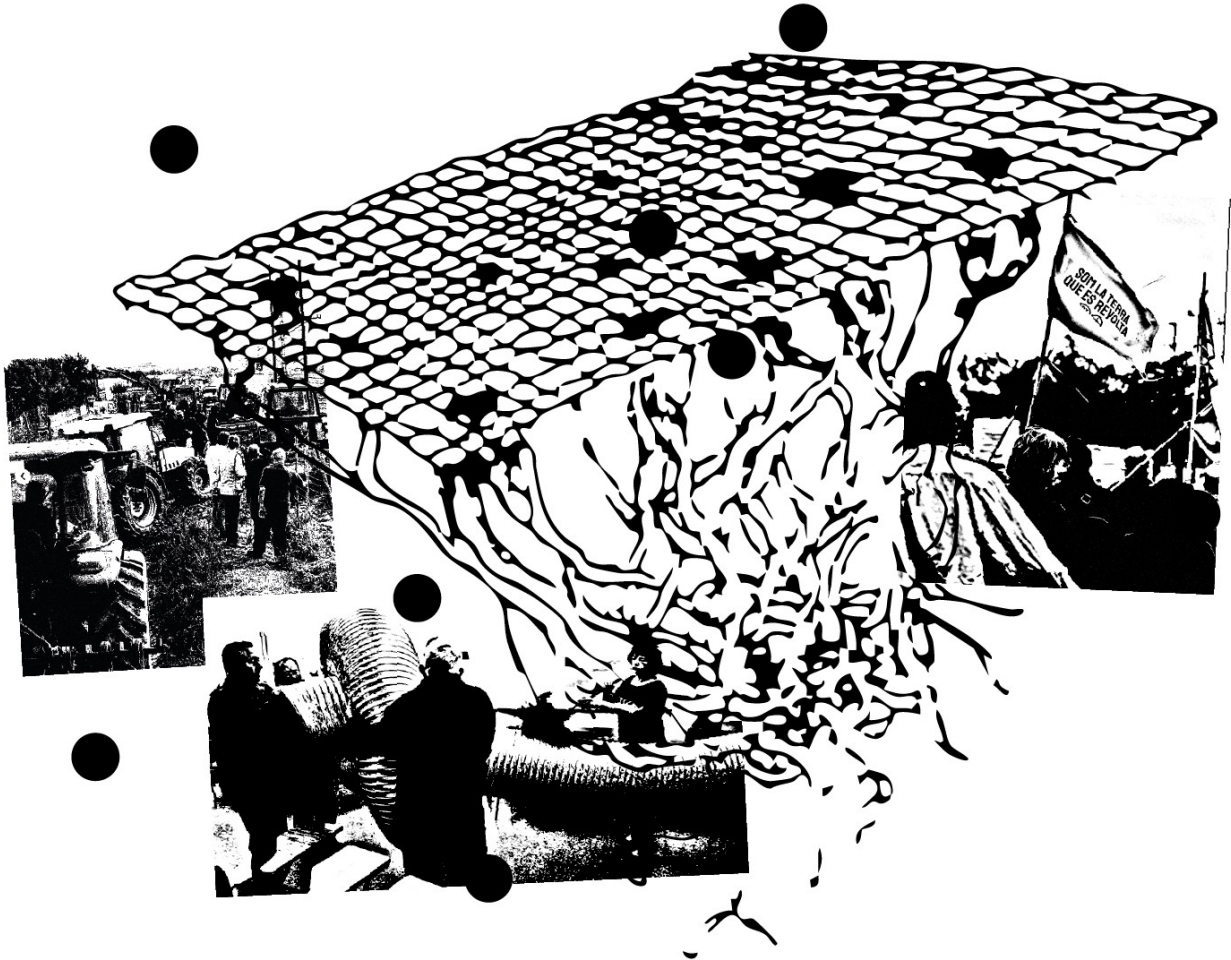

CONTRA EL CAPITALISME VERD.

CONTRA LA LOTTE, MÉS ENLLÀ!

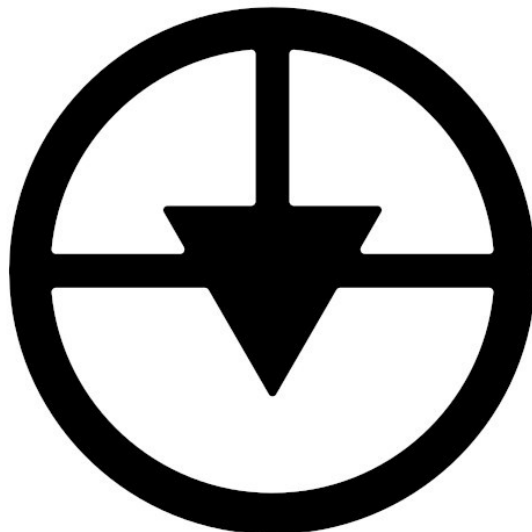
Testimonis i reflexions sobre el Capitalisme Verd

Publiquem aquest fanzine amb motiu de la **IV Trobada de Lluites en Defensa del Territori**, pocs mesos després de la primera germinació a Mont-roig del Camp, impulsada al voltant de la lluita contra la multinacional Lotte, que vol instal·lar d'una fàbrica de components de bateries per a cotxe elèctric.

Aquestes Trobades són el bressol on ha nascut Revoltes de la Terra i la dinàmica de lluites que impulsem entre totes i tots. La seva funció és la de sincronitzar el conjunt del moviment al voltant dels conceptes habitar, esmolar, confrontar, compartir experiències, debats, l'estat de les diferents lluites i les projeccions a futur, així com definir col·lectivament les properes passes a seguir amb la dinàmica de lluites.

Aquesta octaveta conté dos informacions principals:

1. L'aportació de Salvem Mont-roig de la seva experiència durant la primera germinació
2. Aportar un document d'anàlisi sobre el capitalisme verd adreçat a generar debat i construir consensos

LLAVORS QUE ES TROBEN, LLUITES QUE FLOREIXEN.

A Mont-roig del Camp, el maig de 2025, la terra es va revoltar amb veu pròpia.

Ho vam fer amb mans alçades, amb mirades còmplices i amb la dignitat de qui defensa allò que estima. Aquells dies vam ser aigua i llavor; vam ser companyia i horitzó.

Les jornades contra la implantació de l'empresa química Lotte no va ser només un gest de resistència: va ser vida sembrada. Un "fins aquí" al fals verd que disfressa de transició ecològica el que no és més que destrucció i especulació. Enmig d'aquells dies poc esperançadors, el suport i la presència de Revoltes ens van fer créixer com a col·lectiu. Ens va donar la força de saber-nos part d'un bosc immens, on cada arbre és una lluita i cada fulla és esperança

El que vam viure no és només un record: és una llavor que germina. Germina a cada conversa, a cada gest de cura, a cada pas que fem per defensar-nos. Perquè quan les llavors es troben, la terra es transforma i floreix invencible.

Van ser jornades intenses, plenes de convivència i lluita, on la implicació col·lectiva ens va donar força, confiança i, sobretot, la certesa que no estem soles. Després d'aquells dies, la nostra veu, la de Salvem Mont-roig, ressona més enllà del poble i arriba a altres territoris.

Des de Salvem Mont-roig, volem dir: gràcies. Gràcies per fer visibles les nostres esperances i les nostres pors. Gràcies per transformar la solitud en un nosaltres que batega fort. Gràcies per recordar-nos que la defensa de Mont-roig és també la defensa de la vida a cada racó. Gràcies per sembrar plegades.

Uns dies que duraran anys. Que el record sigui llum i camí. Que la nostra veu, multiplicada, segueixi arrelant fins que tornem a ser escoltades, respectades i estimades.

Perquè som terra. I quan ens revoltem, res ens pot aturar.

Col·lectiu Salvem Mont-roig

CAPITALISME VERD.

CONTRA LA LOTTE I MÉS ENLLÀ

Té sentit lluitar contra un projecte com el de la Lotte?

Com vam veure arrel de la disputa amb el projecte industrial de la Lotte Energy Materials, aquest condensa, simbòlicament i materialment, molts dels debats, miratges, nocivitats, contradiccions i interessos en joc en el terreny de les transformacions del capitalisme contemporani. A través del projecte de la Lotte es plantegen molts dels reptes actuals que tenim sobre com evoluciona el capitalisme, i és a partir d'aquest conflicte concret que ens agradaria plantejar algunes preguntes i reflexions pel debat.

La “transició” energètica, la mobilitat “sostenible”, la industrialització de l’agricultura i el conseqüent anihilament de la pagesia, el paper redemptor de la tecnologia, la conxorxa burocràcia-mercaderia, el xantatge i l’automatització de la producció... Totes, qüestions que es troben sota el paraigües del gir verd del capitalisme. La llarga marxa del capitalisme requereix d’una reorganització de la producció i el consum d’acord a imperatius ecològics inevitables (esgotament dels combustibles fòssils, escalfament global, pèrdua de biodiversitat, contaminació...) sense que això trastoqui l’estructura tecnocràtica, classista, colonial i patriarcal que el sosté. Ans al contrari, aquests canvis suposen un aprofundiment de les desigualtats i greuges existents així com una refinació dels mètodes de dominació, alienació i colonialisme.

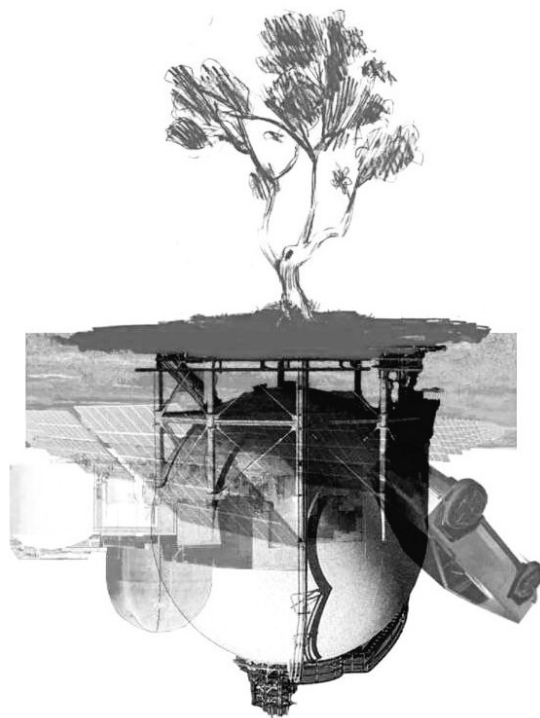
Paral·lelament, en les darreres dècades, hem viscut un procés de normalització i institucionalització del discurs ecologista, que ha anat desactivant el seu potencial subversiu. L’ecologia s’ha tornat no sols un criteri econòmic sinó la nova moral del Capital. Transparència, traçabilitat, ecotaxes, sostenibilitat, eficiència, transició, certificació, excel·lència medioambiental, etc., són alguns dels mots de la neollengua que el sistema empra per a perpetuar-se en el poder usant la "naturalesa" com a legitimitat. L’ecologisme, a excepció d’alguns moviments i lluites territorials combatives, ha anat basculant entre un caràcter impugnant-transformador i un rol de maquillatge i cogestió del desastre, fruit de la pròpia autoconsciència del Capital. Per mitjà d’un relat dominant que amaga el veritable fons del problema (el capitalisme com a sistema social institucionalitzat), el potencial caràcter conflictiu de l’ecologisme i la seva capacitat de qüestionar l’ordre establert ha estat reduït a dades estadístiques, tímides reformes legislatives i arranjaments tècnics. Això ha

donat lloc a un espai d'actuació poc efectiu i a un discurs ecològic tan políticament correcte com inofensiu.

Des de la diversitat de sensibilitats que composem Revoltes de la terra i la complexitat de les temàtiques que envolten al conflicte de la Lotte, volem exposar una lectura comuna de la situació sense silenciar-ne les diferències i reconeixent-ne les limitacions. Més enllà de les qüestions tècniques (impacte ambiental, hídric, territorial...) i corrupteles polítiques del macroprojecte de la Lotte, ja desenvolupades per companyes en altres àmbits, volem apuntar a una sèrie d'assumptes de fons que sobrevoen el conflicte. Per això, ens centrarem en sis pinzellades que ens orientin en el procés de destitució de les infraestructures del desastre en el capitalisme verd, és a dir en el procés de desactivar l'entramat logístic i polític que impulsa i sosté el desenvolupisme tecnoindustrial tenyit de verd: transició energètica, macroenergies renovables, tecnologia, Estat, mobilitat i treball. L'elecció d'aquests eixos no és aleatòria, creiem que, de forma més o menys explícita, travessen la cosmovisió que rau en el procés d'adaptació del capitalisme als imperatius ecològics imminents.

Sent conscients que els esforços teòrics i militants sobre els desafiaments ecosocials són extensos i variats, volem contribuir-hi no des d'un lloc d'originalitat, sinó de posicionament obert. Proposem aquest text com una primera presa de terra, no per a reificar-nos en ella, sinó per obrir una disposició reflexiva, una intenció oberta de crítica i autocrítica.

A partir de l'experiència viscuda d'habitar Mont-roig del Camp i confrontar la Lotte, amb aquestes pàgines volem contribuir a seguir esmolant el relat sobre el capitalisme verd i les seves arestes. Serveixin aquestes línies com una continuació de la dinàmica de lluita encetada. Des de la Lotte i més enllà.

Transició energètica o cortina de fum?

Un dels principals arguments sostinguts pels defensors de projectes com el de la Lotte és que es tracta de projectes estratègics per a la transició energètica. Sota la pressió de l'emergència climàtica i el desbordament dels límits biofísics del planeta, els Estats hegemònics i el Capital es veuen obligats a canviar l'horitzó del seu xantatge: de les promeses de consum infinit passen a l'amenaça del catastrofisme. Créixer o morir, tot per mantenir el mite del progrés. L'anomenat pacte verd o consens de la descarbonització -que agrupa des de activistes mediambientalistes, governs a esquerra i dreta fins a multinacionals- suposa que és possible reorganitzar el metabolisme energètic del planeta sense alterar radicalment les seves estructures econòmiques, polítiques, socials i culturals.

Per tant, estem davant una simple continuació de les lògiques del capitalisme fòssil per altres mitjans, cercant guanyar temps al futur mentre s'incrementen les oportunitats d'acumulació per desposessió. Si bé és cert que aquesta continuació també s'inscriu dins una dimensió de canvi, en tant que la promesa d'expansió del consum desenfrenat està sent substituïda per un horitzó d'exclusió violenta de part de la població (amb extrems com els que es viuen a Gaza o el Congo), que conviu amb l'elitització de sectors de la població. A més a més, aquestes lògiques s'inserten dins un procés de competència d'Occident amb la Xina, que ha portat a la sobre capacitat productiva a escala global i a la carrera bèlica pels recursos i l'obertura de noves fronteres extractives al Sud i Nord Global.

Llavors, la transició energètica no és altra cosa que una transacció econòmica: una reconfiguració geopolítica a escala global que pretén mantenir el mateix model de desenvolupament industrial, tot i que disfressat amb una capa verda cada cop més tènue. Aquest reajustament inclou també el renaixement del lobby nuclear —tant al Nord com al Sud global— i la proliferació de falses solucions, que van des de l'anomenat hidrogen verd fins a l'electrificació del transport basada en l'ús massiu de vehicles privats. Bàsicament, salvar el planeta amb el capitalisme a dins.

No creieu que, un cop més, la proposta del Sistema torna a ser "que sembli que tot canvia per a que a tot segueixi igual"?

Les energies renovables, solució o miratge?

El capitalisme ha entès bé el que els seus crítics duen dècades exposant: si l'ecologia és una de les qüestions cabdals del nostre temps, l'energia és la qüestió principal de tota ecologia política. Però, creieu que és possible un model d'energies renovables sota el capitalisme?

Les infraestructures energètiques desplegades per satisfer la demanda del Nord Global impliquen tota una dimensió material que contribueix enormement a la petjada carbònica: formigó armat i acer per a la base, alumini i coure per a la conducció de l'electricitat mitjançant línies d'alta tensió, fibra de vidre o de carboni reforçada amb plàstic o les bales de fusta dels boscos amazònics per fabricar les pales dels aerogeneradors, terres rares per als imants permanents dels generadors així com làmines de polisilici i altres metalls semiconductors poc comuns (i en alguns casos tòxics, com l'arsènic o el cadmi) per a la producció de plaques solars. A això s'hi sumen els materials per construir les estructures de suport, els convertidors de corrent, i elements com el liti i el cobalt per a les bateries. A més, si hi afegim les obres de moviment de terres, les excavacions i totes les feines associades a la instal·lació i posterior manteniment, i el complicat tractament de la ferralla un cop acabada la vida útil, ens trobem davant d'un balanç molt menys idíl·lic.

A part d'aquest immens impacte ambiental, les macroenergies renovables tenen poca repercussió econòmica local, sovint beneficien només a oligopolis energètics, suposen l'enèssim assalt de les dinàmiques mercantilistes a l'entorn rural, fomentant el buidat del mateix i l'assolament de la flora i fauna. Per tant, reprodueixen una lògica de sacrifici dels territoris rurals que, com veiem en el cas de la Lotte al Camp de Tarragona, sovint se suma a contextos històrics de sacrifici per a les indústries nuclears, químiques i turístiques.

Potser, en lloc d'anomenar-la “energia renovable”, seria més encertat parlar d’“energia alternativa amb base fòssil”, atesa la seva dependència de recursos no renovables i processos intensament extractius. A més a més, cal tenir en compte que amb l'actual model energètic i de consum, és impossible substituir totalment les energies fòssils per les renovables, per tant, malgrat la seva expansió seguirem patint els impactes de les centrals tèrmiques i altres infraestructures com els oleoductes.

Tot i això, el concepte de “renovables” permet als tecnòcrates, als governs i als grans inversors justificar i dissimular les dinàmiques del capitalisme

extractiu, reemplaçant la imatge bruta del carbó per una aparent energia neta, tot i que el model continua sent igual —o fins i tot més— d'agressiu i depredador. Així es construeix una narrativa moralitzadora que oculta les relacions de poder i les desigualtats que persisteixen en el sistema energètic global, fent-les menys visibles i menys qüestionables. D'aquesta manera, els interessos energètics dels mercats es presenten com si fossin naturals i inevitables, quan en realitat són el resultat de decisions polítiques i econòmiques que es podrien replantejar i transformar.

Per a superar la il·lusió fonamental de les energies renovables, hem de qüestionar d'arrel el sistema d'aprovisionament de satisfacció de necessitats que les justifica. Una crítica del sistema en el seu conjunt ha d'incloure necessàriament una revisió substancial del sistema de necessitats que el sustenta. És a dir, hem de posar en qüestió les nostres necessitats, energètiques en aquest cas, entenent que aquestes es troben actualment condicionades pel malbaratament incessant de béns i serveis al servei d'una elit avariciosa i una societat de consum. Hem de recuperar el nostre desig energètic de les mans del Mercat, qui ens ha imposat unes condicions materials que ens impedeixen resoldre necessitats d'una altra manera, i dotar-lo de criteris reals de sostenibilitat i solidaritat entre territoris i qui les habiten.

Pot ser serà més adient parlar d'energies compatibles amb la llibertat, energies renovables realment renovables, és a dir, energies descentralitzades, autogestionades, autònomes, i fins i tot, autoconstruïdes i de petita escala? Parafrasejant a un vell company: “no necessitem alternatives a les energies convencionals, sinó una sortida forçosa del món energètic que ens han imposat.”

Com desmuntem els mandats de la Tecnologia i el Progrés?

El projecte de la Lotte, com a model de l'autoreproducció del capitalisme amb etiqueta verda, es fonamenta en alguns del supòsits més arrelats en la societat contemporània: la neutralitat de la tecnologia i la idea de progrés. Ambdues concepcions han justificat les calamitats del capitalisme des dels seus inicis fins al dia d'avui i suposen part important del rerefons ideològic que subjau en les projeccions de futur de la dominació existent. Per a evitar que infraestructures com les de Lotte surin, caldrà apuntar a la línia de flotació de les mateixes.

La tecnologia no és simplement un conjunt de màquines. És, més aviat, una relació social mediada per màquines. És a dir, la tecnologia porta implícita no sols una dimensió material sinó també elements morals i polítics que configuren tant el seu disseny com el seu ús. Reprodueix una determinada cosmovisió del món i les relacions de poder que hi estan associades. Allò que comunament entenem com a "tecnologia" està profundament marcat per una tradició occidental, grecolatina i cristiana, que associa la tècnica a la subjugació de la natura i a la separació entre subjecte i objecte. Com han criticat des de fa dècades les ecofeministes, la modernitat occidental va imposar un seguit de dualismes jerarquitizants (raó-emoció, cultura-natura, home-dona, etc.) que han marcat profundament la nostra manera d'habitar el món, fent-ho girar tot entorn dels homes (androcentrisme) i els humans (antropocentrisme).

En el context del capitalisme, el desenvolupament tecnològic està necessàriament vinculat a criteris de concentració de poder, infinitud, dependència, jerarquia, rendibilitat, alienació, dominació de la natura, etc., és a dir, al conjunt de característiques que configuren l'entramat social i cultural fruit de segles d'imposició capitalista. L'acceleració d'aquest desenvolupament via digitalització ha aprofundit en les dinàmiques de productivisme, consumisme i immediatesa que ens allunya del gaudi i les possibilitats de transformar la realitat en tant que rapta la nostra atenció i ens manlleua la capacitat d'agència i participació col·lectiva. La suposada neutralitat de la tecnologia inhibeix problematitzar-la i imaginar altres formes d'intervenció tècnica en el món que no passin pel sedàs del maquinisme, l'extractivisme i el lucre.

Alhora, el desenvolupament tecnològic s'identifica amb una altra noció clau del projecte de la modernitat capitalista: la idea de progrés. El progrés, en mans del poderosos, s'ha convertit en l'artefacte discursiu per excel·lència per tal de silenciar crítiques, soterrar nocivitats i despolititzar el debat. Fent la funció que abans feien la teologia o la religió, la idea de progrés ha trobat en el

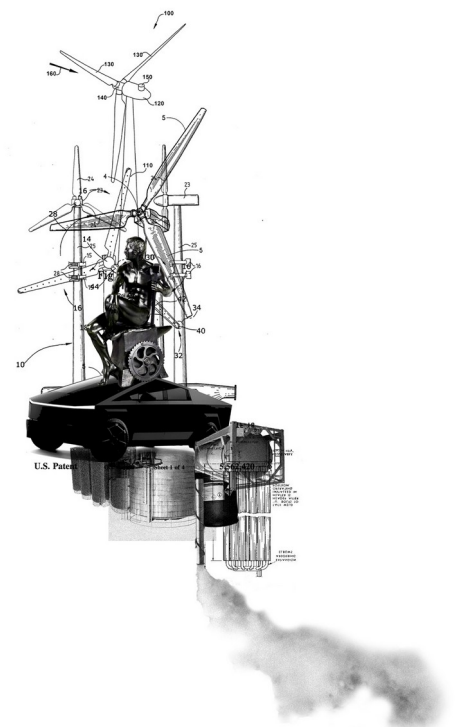
desenvolupament tecnocientífic la via predilecta per a la salvació de la humanitat. Les promeses d'un futur "d'abundància i llibertat" han estat el pretext dogmàtic per a emprendre tot tipus d'agressions contra la vida. Aquesta fe devota en el progrés i la tecnociència ha servit com a coartada a les elits per a fer passar el seu enriquiment personal com un assoliment del bé comú. Obviant o justificant pel camí tot el grapat d'impactes negatius que aquest sender cap al paradís ha suposat a la Terra i als seus habitants.

Ara, quan aquestes promeses són cada cop menys creïbles, entra en joc el xantatge del creixement, una condició imprescindible pel funcionament del capitalisme que si falla posa en risc tot el sistema. El problema és que durant segles ens hem cregut que el creixement podia substituir la igualtat com a via per garantir vides dignes per totes, ens hem conformat en repartir les molles, i ens costa pensar en un futur que no depengui de les seves promeses de progrés i creixement.

Però, tenint en compte com hem arribat fins aquí, creieu que és possible erradicar els mals del Sistema amb les seves pròpies eines?

L'anomenat tecnoptimisme -"ja inventaran quelcom"- és un dels pilars sobre els que s'aguanten projectes com els de la Lotte i d'altres de la indústria verda. Per a desfer-nos d'aquestes il·lusions des de la creativitat, ens podem inspirar, entre altres coses, en la proposta de les cosmotècniques (és a dir l'imbricació d'una concepció del món amb una tècnica i una manera d'habitar-lo) basades en la no secessió cultura-natura, l'arrelament i la intradependència, és a dir el reconeixement que no som éssers independents de l'entorn que col·laboren amb ell sinó que en formam part indissoluble.

Exemples d'aquesta proposta són les anomenades tècniques humils, que es contraposarien a les tecnologies imperials, pensades principalment per generar rendabilitat capitalista. En canvi, aquestes alternatives locals, reparables, comunitàries i ecològiques són pensades i construïdes per donar resposta a un sistema de necessitats on la vida i no el capital estiguin al centre.

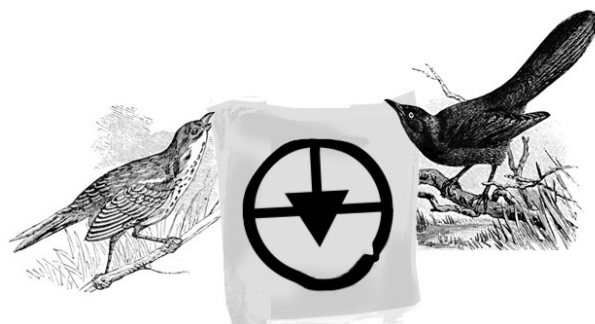

Quines tàctiques i estratègies imaginem contra un Estat que opera com a gestor del Capital?

La catalogació de la Lotte com a projecte estratègic per part de la Generalitat de Catalunya i la visita del president Illa a la seu de l'empresa, són gestos representatius, un cop més, de les aliances entre Estat i Capital per a garantir el desenvolupisme: la ideologia basada en el creixement econòmic, l'obtenció ad eternum de beneficis privats, a través de la imbricació entre productivisme, extractivisme i tecnociència a fi d'assolir el mite del progrés. Els recents reials decrets sobre usos del sòl o les inversions procedents dels Fons Next Generation de la UE que donen prioritat a l'establiment de renovables o les indústries digitals com els centres de dades, enmig d'un litigi per l'hegemonia geopolítica, són mostres fefaents de com les estructures estatals formigonen el camí del capital transnacional. És l'Estat qui, com a instrument de dominació de l'oligarquia econòmica, estableix regulacions i incentius en favor de la cobdícia, canalitza i reprimeix les protestes, gestiona la formació d'una elit tècnica i desapodera a les comunitats de la seva capacitat d'agència. En conseqüència, la crisi ecològica es torna necessàriament en una crisi política.

Més enllà de les consideracions sobre l'ús tàctic dels aparells estatals per assolir millores en la nostra quotidianitat o per paraitzar jurídicament un projecte nociu, és indubtable que la seva funció històrica en la Modernitat ha estat la de sostenir el creixement econòmic amb burocràcia, finançament, construcció d'infraestructures, adoctrinament i repressió. Els mecanismes estatals han estat els encarregats d'expropiar, d'erosionar material i legalment a totes les comunitats els seus modes de vida vernacles, fent quasi impossible fins a l'actualitat viure al marge dels seus serveis i del Mercat. Els escassos moments històrics en els quals l'Estat s'ha vist forçat a establir mesures de contenció als interessos privats, han estat per pressió popular, reajustaments interns o por a un procés revolucionari. En qualsevol dels casos, no ha modificat la seva tasca principal: ser una eina al servei de la classe dominant.

Davant això, sense renunciar a poder forçar l'Estat a aplicar canvis o a beneficiar-nos tàcticament dels seus mecanismes, ens preguntem: quines estratègies podem bastir per aconseguir transformacions reals sense haver de seguir confiant en les propostes que puguin oferir des de les administracions?

El cotxe elèctric, nou símbol del capitalisme verd?

L'objectiu productiu de la Lotte és el de fabricar làmines d'elecfoil per a les bateries dels cotxes elèctrics. El cotxe és un dels artefactes més representatius del món que la societat industrial ha creat. Si bé en els darrers anys aquest es pot veure substituït com a símbol per altres aparells com l'smartphone, en el context del capitalisme verd l'emergència del cotxe elèctric ve a sintetitzar ambdós emblemes: un cotxe smart, digital i aparentment net, lliure de les connotacions contaminants dels combustibles fòssils, el fum i el renou.

Sabem que el sector automobilístic, i el del transport en general, és un dels principals responsables de les emissions de diòxid de carboni d'origen fòssil en el món. Contra això, els oligopolis del transport impulsen les fantasies d'una mobilitat privada elèctrica que es presenten com a exemptes de les negativitats materials que acompanyen als transports moguts per energia fòssil. No obstant, tal i com passa amb les preteses "energies renovables", el cotxe elèctric es troba igualment inscrit en unes dinàmiques globals d'hipermobilitat il·limitada, productiva i consumista, expropiació colonial de matèries primeres, manteniment d'infraestructures gegantines, industrialització de l'espai, exclusió de transports de petita escala... De fet, els cotxes elèctrics són dels "enginyers sostenibles" que més aqueixen l'aprofundiment de l'extractivisme, els que més liti requereixen, els més voraçs consumidors de matèries primeres crítiques. Per tant, fer d'una fàbrica de components per a bateries de cotxe la bandera insígnia de la transició verda és ignominiós fins i tot des de les coordenades d'un ecoreformisme consecuent. En resum, el cotxe elèctric no és tan net: les seves emissions depenen de l'origen de l'electricitat (el mix energètic) i no es compten les emissions de fabricació ni d'extracció. Alhora en el difícil tractament dels residus i reciclatge de bateries s'hi han de sumar el risc d'accidents i la generació de contaminants perillosos per les escòries rebutjades. Com a corol·lari, el cotxe elèctric pot fomentar més l'ús del cotxe per l'efecte rebot ("ja no contamina") i duplicació de vehicles en famílies amb més recursos.

Alhora l'ordenació del territori en base als imperatius de mobilitat privada i transport de mercaderies que exigeix la mercantilització del món suposa un dels principals vectors de destrucció territorial, degradació ambiental, atomització social i astènia vital. L'imperi del cotxe, l'aviació i les grans embarcacions dissenya el món al seu gust per afavorir l'increment de la taxa de guany a costa de l'extermini d'espècies i hàbitats sempre i quan l'existència d'aquests no redundi en el seu benefici, com en el cas del turisme o la publicitat.

Més enllà de la devastació que suposa la mobilitat motoritzada, és necessari fer-nos vàries preguntes: moure'ns per a què? El sentit de la mobilitat actual està dirigit a l'explotació laboral, el consum desbocat i recobrar forces per a tornar a treballar i consumir. La mobilitat capitalista no allibera, ens obliga a moure'ns per a sobreviure. L'autèntica llibertat de moviment només serà possible si destruïm el món que ens obliga a moure'ns d'aquesta manera.

Com ens alliberem del xantatge de l'ocupació a qualsevol preu?

Els estralls del capitalisme i de la ideologia desenvolupista no es limiten als danys mediambientals: les relacions humanes també en són víctimes. En el món del capitalisme industrial, els éssers humans són sobretot mà d'obra que cal explotar: parlen de "recursos humans", "capital humà" o "llocs de feina".

El projecte de la Lotte contribueix a estirar del mantra de "crear ocupació i generar riquesa" per a justificar els seus espuris interessos. Al marge de que com a màxim crearà 200 llocs de feina, xifra gens significativa, i que molts dels processos de la fàbrica es troben automatitzats, contribuint a la maquinització i especialització tecnocràtica del coneixement i el treball, la Lotte suposa l'enèssim xantatge a la població de les zones de sacrifici per a que participin al seu deteriorament vital i ambiental a canvi de diners. Un nou exercici crematístic de "pa per avui, fam per demà". A sobre, si hi sumem les quimeres moralitzants del capitalisme verd segons el qual amb aquests treballs estaran contribuint a la necessària "transició energètica" tenim fidelment representada la imatge del pal i la pastanaga.

Des dels seus orígens, el capitalisme s'ha servit del xantatge forçós del treball assalariat i de l'aparell estatal per a imposar un mode de vida desarrelat, ecocida i profundament alienant. Ja bé sigui en extenuants jornades en fàbriques sobrepoblades o en els asèptics coworkings, l'esclavitud moderna del treball assalariat segueix sostenint l'opulència d'uns pocs a costa de la vida de milions. L'imperatiu d'obtenir diners per a sobreviure amaga quines són les necessitats reals d'una bona vida (menjar, abric, sostre, cures i goig) al torn que perpetua l'obtenció de plusvàlues, robatori disfressat de beneficis, per part dels poderosos.

La construcció d'un món de bell nou no sols implicarà l'abolició del règim del treball assalariat sinó també el floriment d'altres oficis i formes de sosteniment de la vida, noves i antigues, basades en el suport mutu, la biomímesi, l'autonomia, el creixement personal, la satisfacció de necessitats

bàsiques o el plaer. Com podem resignificar la riquesa i l'abundància, fora de les urpes dels diners i el materialisme obsolet? Com construïm nous horitzonts de simplicitat material, goig vital, feina cooperativa, propietat comunal, salubritat habitacional i nutricional, distribució equitativa i biodiversitat ambiental? Com ens alliberem dels seus xantatges per fugir de la dicotomia: o feina o salut per nosaltres i els territoris?

Obrint camins per a impugnar la urgència

Certament ens trobem davant una situació d'urgència multifactorial. Una urgència que també és el règim al qual ens han avesat les forces governants i sobre el qual es sustenta tant la idea del pragmatisme inevitable com la coacció dels feixismes democràtics. Una urgència que no sols respon a la velocitat a la qual es reproduïx el desastre sinó sobretot a la seva condició d'irreversible i, encara més, a la nostra imperícia per a rehabilitar-lo.

Certament ens trobem davant una situació d'urgència multifactorial. Una urgència que també és el règim al qual ens han avesat les forces governants i sobre el qual es sustenta tant la idea del pragmatisme inevitable com la coacció dels feixismes democràtics. Una urgència que no sols respon a la velocitat a la qual es reproduïx el desastre sinó sobretot a la seva condició d'irreversible i, encara més, a la nostra imperícia per a rehabilitar-lo.

Davant d'aquest context urgent ens preguntem: És inevitable esperar protecció i reclamar mediació dels principals responsables de la catàstrofe en curs? O podem, per contra, imaginar altres sortides emancipant-nos de les estructures que ens han portat fins aquí?

La peremptoritat de les solucions proposades a esquerra i dreta del capital, centrades en els impactes climàtics o demogràfics respectivament, es basen igualment en el tecnosolucionisme i l'omnipotència estatal deixant inermes el domini del regne de la mercaderia, la propietat privada, la subjecció assalariada, la delegació política i la ferida colonial. Obviant així les estructures centrals de l'actual visió hegemònica del món i perllongant-ne la seva legitimitat. La mobilització contra la urgència no ens ha de fer perdre la sensibilitat de percepció i invenció sobre com fer-ho, com interrompre l'esfondrament alhora que, aquí i ara, realitzam móns habitables i desitjables.

Des d'aquest marc, i per aquesta ocasió, decidim posar el focus en les indústries verdes i les fal·làcies del capitalisme sostenible. Sí, encara queden moltes indústries fòssils que caldrà desmantellar i a les quals també ens hi oposem. Però també som conscients que necessitem victòries i frenar totes les

infraestructures del desastre que puguem, especialment les que encara no s'han consolidat. Per a desdibuixar les línies entre allò possible i allò desitjable caldrà que disputem el futur des del present, ara o mai.

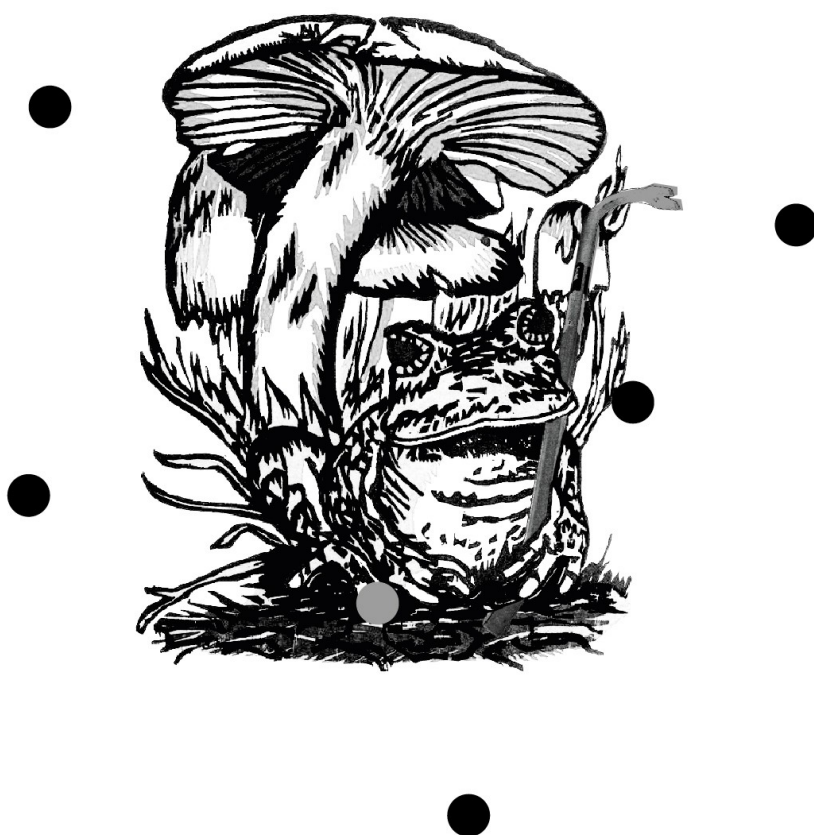
Al fil de la lluita contra la Lotte, no sols s'alcen veus oficials per a defensar els seus espuris interessos, també hi ha veus crítiques que consideren que atacar un macroprojecte de la indústria verda és fer-li el joc a l'extrema dreta i la seva sortida cap endavant amb el "Drill, baby, drill" de Trump. Es considera que no és estratègica l'elecció del conflicte de la Lotte en un món encara dominat pel petrocapitalisme. Doncs bé, usar la urgent lluita contra el feixisme per a postergar aspiracions revolucionàries és una cantarella recurrent per als qui avantposen un suposat pragmatisme a la recerca de sortides radicalment transformadores. La falsa dicotomia entre feixisme fòssil o transició energètica, mateix mecanisme d'extorsió que el "créixer o morir" del capitalisme verd, obvia que ambdues es sustenten en una dinàmica industrialista, un Estat altament burocratitzat o militaritzat i un colonialisme extractiu. Més prest o més tard, ambdues sortides ens porten al mateix atzucac civilitzatori: la policrisi sistèmica que amenaça la vida.

En aquest sentit, la nostra aposta es distancia tant del negacionisme filofeixista com de l'ecoreformisme hegemònic. Més que a participar en un joc amb la baralla marcada venim a estripar les cartes. Com ens podem erigir com a un bloc de contenció contra els discursos d'odi? Com podem trobar sortides a les crisis que viu el camp per frenar el conformisme, la impotència i les falàcies de la dreta? Quins relats i propostes bastim per recuperar l'esperança i la confiança en la col·lectivitat?

Apostem per les revolucions ecosocials com la via més ràpida, ètica, justa i transformadora per assolir l'hàbitat del bon viure, ja que els canvis que requerim per construir una forma d'habitar el món que garanteixi vides dignes en equilibri i reciprocitat amb els ecosistemes són d'una magnitud tal, que serà impossible aconseguir-los dins dels marges d'aquest Sistema.

Per aconseguir-ho, la nostra proposta es basa en una dinàmica de lluita moguda per la tríada dialèctica de construir (habitar) - destruir (confrontar) - deconstruir (esmolar), no només el món material, sinó també els imaginaris col·lectius i els valors. Com una roda que es mou per camins irregulars i amb diversitat de marxes per tal d'arribar més lluny.

Quines formes comunals i descentralitzades de reorganització territorial-econòmica podem imaginar? Com podem escalar i estendre els conflictes, impugnar i refer les cosmovisions dominants? No inventem la roda, hi posem enginy i esforç per a mourer-la i treurer-la del fang. Som la terra que es revolta.

  REVOLTES DE
LA **TERRA**